

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593454864/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Da den virkelig nærmede sig, ophørte, som det syntes, alle de kvalfulde Tanker, og af den dybe, blide Ro, der fulgte, blev han selv skuffet, saa at han lagde Planer om en tarvelig, men virksom Fremtid. Han omtalte med stor Klarhed, hvilke Midler der var hertil, og hvor lidet der egentlig var tabt, da han havde faaet Lov til at beholde det Væsentligste, sine Børn. Men samtidig steg Længslen efter Moder mægtig og forklaret frem i hans Sind, saa at han bevægede sig som et Pendul mellem to Verdener af Kjerlighed, og medens han stille talte baade om os og om Moder, fæstede hans Øine sig pludselig paa mig med et Udtryk af forunderlig, ubeskrivelig Spørgen, Lytten, Manen – og brast.

Jeg veed, at jeg ikke grød. Der var, idet han gik fra os, i min Sjæl en dyb Fornemmelse af, at det havde Andre Skyld i, og denne Følelse ligesom tog mig ved Haarene til at udrette det Ærinde, han havde givet mig. Jeg havde ikke havt nødig at aabne Brevet og see Navnet; det vidste jeg saa at sige af Luften omkring os. Jeg gik paa min Fod de to Mil og gik lige ind til Manden i hans stue. Han sad med Brillen paa og læste en Avis. Jeg sagde til ham de Ord, der vare mig paalagte: Min Fader er død; han stævner Dem paa sine egne og sine Børns Vegne. Han fægtede med Arme og Ben og saac ud, som om han havde faaet Noget i Halsen. Jeg gik tilbage, som jeg var kommen, uden en bestemt, tydelig Tanke, og da jeg kom hjem efter de fire Mils Marche, træt og med Sugan for Hjertet, spiste jeg til tørt Brød Skallen af en Citron, der var bleven udpresset til Fader.

Det er en mærkelig Blanding af Kjerlighed og Egenkjerlighed, hvormed en Broder ofte, maaskee i Reglen, betragter sin Søster. Jeg kan ganske godt forstaae, hvorledes saa mangen Broder har været imod sin Søsters Forelskelse, især naar han ikke kjendte og beundrede Gjenstanden, og har tvunget hende til et anseligt Giftermaal. Han vilde – rent personlig Egennytte ikke taget med i Regning – bringe hende i Havn; han anlagde sin Forstands Maalestok paa hendes Lykke; hans Hjerter var skansygt paa hendes Kjerlighed til en Mand, og han troede sig berettiget til først og fremmest af hende at vente opoffrende Troskab mod Familien. Saa ung jeg var, og saa lille min Søster var – hun var mellem ti og elleve Aar – blandede noget Lig-